Hoofdstuk 6

800 JAAR NA MAGNA CARTA:

Het bewind van de EU Brussel zal een einde maken aan eeuwen van vrijheid en onafhankelijkheid in Groot Brittannië

Achthonderd jaar na Magna Carta:

Het bewind van de EU Brussel zal een einde maken aan eeuwen van vrijheid en onafhankelijkheid in Groot Brittannië

Hier is een wet die zelfs boven de Koning staat en die zelfs hij niet kan verbreken. Deze bevestiging van de allerhoogste wet en de beschrijving in een algemene oorkonde is het grote werk van de Magna Carta en dat alleen al rechtvaardigt het respect waarin de mens het heeft behouden.

Winston Churchill, 1956

Van alle geschiedenissen betreffende vrijheid en onafhankelijkheid in Europa zal onder het totalitaire bewind van de EU Brussel eindigen Zeker in Groot Brittannië zal dit een tragische gebeurtenis zijn. Voor het volk van een land, dat twee een beslissende rol speelde in het tegen houden van het chemicaliën, olie en farmacie kartel van wereldverovering. De overlevering aan Europa is in die handen die twee wereldoorlogen hebben veroorzaakt. Oorlogen waarvoor miljoenen voorvaderen hun leven hebben gegeven om dit te voorkomen.

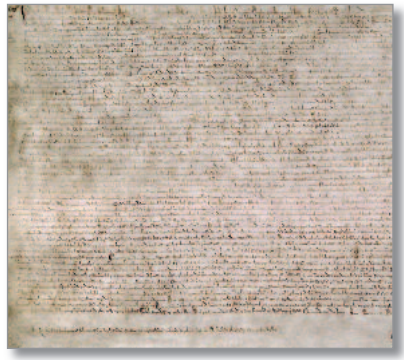

Het Magna Carta van Engeland, ondertekend in juni 1215, ging de wereld voor in de ontwikkeling van een grondwet en wordt wereldwijd gezien als een van de belangrijkste juridische documenten in de geschiedenis van de democratie.
(Bron: Wikipedia)

Terugkijkend op de geschiedenis, is het opmerkelijk, dat Groot Brittannië, middels haar grootste lidstaat Engeland, aan de wereld de Magna Carta gaf – een handvest, dat als één van de belangrijkste juridische documenten van de geschiedenis wordt beschouwd. Het werd in 1215 ondertekend te Runnymede in het Engelse graafschap Surrey. Dit handvest was eeuwen lang het bolwerk tegen tirannie in Engeland. Door het recht van habeas corpus – Recht op hoor en wederhoor van een gevangene – te erkennen en door zelfs vorsten en overheidsdienaren onder de wet te stellen, was de Engelse Magna Carta de voorloper in de wereld in de ontwikkeling van grondwettelijke rechten.

Wat echter vele Britten niet weten is, dat de zogenaamde "Europese Arrestatie Volmacht" van de EU, die in 2002 werd aangenomen, habeas corpus heeft ingetrokken. Parallel daaraan trekt ook het Verdrag van Lissabon niet alleen de bescherming van de Magna Carta in, maar ook de specifieke volmacht van het Britse Parlement – een instelling, die als voorbeeld diende voor parlementaire systemen in de gehele wereld.

Het Britse Parlement wordt alom erkend als voorbeeld voor parlementaire systemen in de gehele wereld. Desondanks werd haar volmacht en die van alle andere parlementen in de EU ongedaan gemaakt door de regels van het Verdrag van Lissabon. *(Bron: Wikipedia)*

Een geschiedenis om trots op te zijn: Groot Brittannië verdedigt de wereld tegen het olie en farmacie kartel

Groot Brittannië begon WO I op 4 augustus 1914, toen de toenmalige Eerste Minister Herbert Asquith het Duitse Keizerrijk de oorlog verklaarde na de invasie van België door Duitsland. Te midden van de vele factoren, die doorslaggevend waren voor de nederlaag van Duitsland in WO I wordt de hoofdrol van de Royal Navy – de grootste marine ter wereld in die tijd – vaak over het hoofd gezien. Feitelijk was de rol, die de Engelandse marine in WO I speelde zo belangrijk, dat het onmogelijk zou zijn voor het land om oorlog te kunnen voeren.

Hoewel de vloot slechts één zeeslag leverde gedurende WO I, bij Jutland op 31 mei 1916, boekte de Britse vloot succes bij het voorkomen, dat de Duitse vloot aan de opsluiting in de Noordzee kon ontsnappen. Daarmee speelde het een beslissende rol door de handel overzee tussen Engeland en haar bondgenoten te laten voortduren. Samen met het grote leger, was Engeland ook het arsenaal en de financier van het bondgenootschap en doorstond zelfs de verklaring van Duitsland van onbeperkte onderzeebootoorlog in februari 1917[1]. Het zal duidelijk zijn, dat zonder de inspanningen van Engeland WO I heel anders afgelopen zou zijn.

Sir Winston Churchill, Eerste Minister van het Verenigd Koninkrijk 1940-1945, 1951-1955.

De Tweede Wereldoorlog begon voor Engeland op 3 september 1939 toen het Duitsland de oorlog verklaarde na de Duitse invasie van Polen. Zeer dapper een wapenstilstand weigerend, was de rol van Groot Brittannië, voor de tweede keer, in de verdediging van de wereld tegen het kartel niet minder doorslaggevend als het vijfentwintig jaar geleden was geweest. Onder Winston Churchill, de

[1] Britain and World War One, 1901 – 1918; BBC History.

Britse Eerste Minister en de opmerkelijkste oorlogsleider in de moderne geschiedenis, bleef Engeland overeind tegen het door het kartel gefinancierde oorlogsgeweld. Door Hitler tot een oorlog op twee fronten uit te lokken, lleidde dit uiteindelijk tot de ondergang van Duitsland.

Desondanks begonnen de machten binnen het kartel zich een paar jaar na WO II, te hergroeperen en geheime plannen te maken tegen Engeland.

De geschiedenis van het Actie Comité voor de Verenigde Staten van Europa is grotendeels verborgen gehouden voor het Britse volk.

De samenzwering van het Actie Comité voor de Verenigde Staten van Europa om Groot Brittannie binnen de EU te lokken

Een onbekend comité, waarvan de geschiedenis voor het Britse volk geheim werd gehouden, het Actie Comité voor de Verenigde Staten van Europa, werd door Jean Monnet – een sjacheraar, die in een democratische verkiezing nooit tot een openbare functie was verkozen – in oktober 1955[2] opgericht. Hij was voorheen een Hoge Autoriteit van de Kolen en Staal Gemeenschap (ECSC), een positie die hij een maand eerder had opgezegd. De vergaderingen van het Actie Comité begonnen in januari 1956 en werden in het geheim gehouden.

[2] Actie Comité voor de Verenigde Staten van Europa: Mededelingen en Verklaringen 1955-67. Pub. Chattam House, London, 1969

Direct vanaf het begin maakte Monnet heel duidelijk wat de bedoeling was. In een brief verzonden aan politici en vakbonds leiders, die zich aansloten bij de vorming van het comité, stelde hij het volgende:

Jean Monnet, een sjacheraar, die in een democratische verkiezing nooit tot een openbare functie was verkozen, richtte het Actie Comité voor de Verenigde Staten van Europa op in 1955. De drie grote Britse politieke partijen werden lid van deze comité, die een belangrijke rol speelde in het lokken van Groot Brittanië naar de EU te Brussel.

"Slechts alleen samenwerking tussen de verschillende regeringen zal niet voldoende zijn. Het is onvermijdelijk, dat de landen bepaalde volmachten afstaan aan Europese federale instellingen, die volmacht krijgen van alle deelnemende landen als een geheel. Tegelijkertijd moet een nauwe samenwerking van Groot Brittannië met deze nieuwe verworvenheden zeker gesteld worden". Kortom, het uiteindelijke doel van het Comité, zoals vastgelegd bij aanvang, was "om te komen tot een Verenigde Staten van Europa door concrete maatregelen".

Vervolgens, in een brief van 28 september 1968, kondigde Jean Monnet aan dat het Comité besloten had om de drie grote Britse politieke partijen uit te nodigen om deel te nemen als volwaardige leden. Daarbij stelde hij ronduit, dat de politieke partijen en vakbonden, waaruit het comité bestond, "vastbesloten waren om de weg vrij te maken voor toetreding van Engeland in de Europese Gemeenschap zo snel als mogelijk".

Overigens onbekend voor het Britse volk was, dat het langst dienst doende lid van het Comité de Duitse Kurt Georg Kiesinger was, (januari 1956-mei 1965). Kiesinger was lid van de Nazipartij (zijn Nazi NSDAP lidmaatschapnummer was 2633930) en hij heeft gewerkt voor de radio propaganda afdeling van het Nazi Ministerie voor Buitenlandse zaken gedurende WO II[3]. Hij werd later Kanselier van West Duitsland van 1966 tot 1969.

[3] New York Times, 10 maart 1988.

Het langst dienstdoende lid van het Actie Comité voor de Verenigde Staten van Europa en van het Uitvoerend Comité was de Duitser Kurt Georg Kiesinger. Een vroeger lid van de Nazi Partij, Kiesinger werkte voor de radio propaganda afdeling van het Nazi Ministerie van Buitenlandse Zaken gedurende WO II. *(Bron: Wikipedia)*

Andere opvallende leden van het Comité waren de Italiaan Aldo Moro, politieke secretaris tussen mei 1959 en december 1962. Tot aan WO II was Moro lid van de Fascistische Universiteit Organisatie (Gioventù Universitaria Fascista), een groep die werd gesponsord door de Fascistische Partij van Mussolini. Moro werd uiteindelijk Eerste Minister van Italië van 1963 tot 1968 en van 1974 tot 1976.

Het is echter verbazingwekkend dat, ondanks de bovenstaande feiten, de leiders van alle drie Engelse partijen zeer positief reageerden op de Uitnodiging van Monnet. Eerste Minister Harold Wilson bijvoorbeeld schreef uit naam van de regerende Labour Party: "De doelstellingen van het Actie Comité komen sterk overeen met die, welke de Labour Party onderschrijft." Hij voegde er aan toe, dat hij verheugd was de uitnodiging van de Labour Party te accepteren om zich bij het comité te voegen "als volledig lid." Wilson stelde drie leden van de partij voor – George Brown, Walter Padley en Michael Stewart – om als vertegenwoordigers op te treden.

Anthony Barber, Voorzitter van de Conservatieve Partij, antwoordde op eenzelfde positieve manier, zeggende dat, na overleg met zijn collega's, hij het een genoegen vond de uitnodiging aan te nemen en dat zijn partij het lidmaatschap zeer zou waarderen. Barber nomineerde ook drie leden van zijn partij – Mr. Reginald Maulding, Afgevaardigde van de Partij; Sir Alec Douglas-Home, Woordvoerder voor Buitenlandse Zaken; en Mr. Selwyn Lloyd, vroegere Secretaris van Buitenlandse Zaken en Minister van Financiën – om als vertegenwoordigers op te treden.

Jeremy Thorpe, leider van de Liberal Party, was net zo enthousiast zeggende, dat hij met “goede hoop” aan het Actie Comité zou deel nemen. Hij voegde er aan toe, dat de sfeer van samenwerking “uitgebreid moest worden en ook diplomatie, verdediging en grote delen van sociale en culturele zaken moest omvatten”.

Als gevolg daarvan waren onder de deelnemers aan de 14e Zitting van het comité op 11 maart 1969, ook leden van alle drie Britse politieke partijen aanwezig, die allemaal niet op persoonlijke titel aanwezig waren, maar als aangewezen vertegenwoordigers van hun partijen. De vergadering werd in Londen gehouden en was een belangrijk moment om Groot Brittannië binnen de EU te lokken.

Vergaderingen van het Actie Comité voor de Verenigde Staten van Europa werden gedurende de jaren 60 gehouden en eindigden in 1973 toen Engeland lid werd van de Europese Economische Gemeenschap.

Invoering van het tientallig stelsel voor de Britse muntsoort – de eerste stap tot het afdanken van het pond

De Britse munteenheid, het Pond Sterling – is de oudste nog in gebruik zijnde munteenheid ter wereld.

Voor de ontwerpers van de EU Brussel was een belangrijke stap om zeker te stellen, dat het de lidstaten onmogelijk werd het blok te verlaten, het in het leven roepen van een Europese munt: de Euro. De gedachtengang hierachter was eenvoudig: door de nationale munteenheid af te danken en het onder controle te stellen van een centrale bank, wordt een autonome staat een gewoon deelnemende staat in een door NV’s gecontroleerde superstaat.

Voorafgaand aan de tot stand koming van de Euro, werden de in gebruik zijnde geldsystemen van de zes oprichtende naties van de EU gebaseerd op het tientallig stelsel. Aldus werd besloten, dat alle pan-Europese geldsystemen het tientallig stelsel zouden gebruiken. Gezien de Britse munteenheid, het Pond Sterling – 's werelds oudste in gebruik zijnde munteenheid – tot 1971 was gebaseerd op deeltallen van tweehonderdenveertig, werd het in overeenstemming brengen met de op decimale stelsel gebasseerde systemen noodzakelijk geacht, voordat het Britse volk gedwongen kon worden het pond los te laten.

Aldus ontstond wat langzamerhand de "Decimalisering" van de Britse munteenheid wordt genoemd.

De aankondiging, dat Engeland op het "decimale stelsel zou overgaan" werd op 1 maart 1966 gedaan door de toenmalige Minister van Financiën James Callaghan, die het beschreef als een "Monumentale historische beslissing". Hoewel de ware achtergrond nooit aan het Britse volk werd verteld, gaf Callaghan openlijk toe dat "grote groepen" uit de industrie, de handel en het bankwezen hadden vastgesteld, dat het ten gunste zou zijn van de economie[4]. Onnodig te vermelden, dat de redenering waarom het geldsysteem met tweehonderdveertig onderverdelingen de Britse economie in de weg had gestaan, nooit duidelijk werd gemaakt. Ondanks dit alles ging men voort met het omzetten naar het decimale stelsel van de munteenheid en het werd op 15 februari 1971 over het hele land ingesteld.[5]

[4] Britain to go decimal in 1971. BBC News.
[5] D-Day delivers new UK currency, BBC News.

Edward Heath – de man die Groot Brittannië aan de EU overleverde

Edward Heath, Eerste Minister van Engeland tussen 1970 en 1974, was nauw verbonden met de elite van het kartel en leverde Engeland uit in de handen van de EU te Brussel in 1973.

Engeland trad in januari 1973 toe tot de EU onder de regering van de toenmalige Eerste Minister Edward Heath, iemand die al lang de wens had gekoesterd om het land te binden aan een Europese Federatie. In zijn openingsspeech toen hij op 26 juni 1950 toetrad tot 'The House of Commons' (de Engelse Tweede Kamer), riep Heath openlijk op om deel te nemen aan het Schuman Plan. Juist één maand voor Heath lid werd van het parlement, leidde het Schuman Plan uiteindelijk tot het oprichten van de EU Brussel.

Heath had goede betrekkingen met de elite van het kartel. Hij nam deel aan de clandestine Bilderberg Groep in 1976[6] en sprak een vergadering toe van de (door Rockefeller bestuurde) Trilaterale Commissie in 1980[7]. Tijdens zijn ambt als de Britse Eerste Minister tussen 1970 en 1974, was hij ook een goede vriend van de Voorzitter en President Directeur van Glaxo: Sir Austin Bide – de man, die door de engelse krant Independer werd omschreven als: "Verantwoordelijk voor omvorming van Glaxo, van fabrikant van babyvoeding, tot een wereldmacht in de farmaceutische industrie"[8]. Opmerkelijk, is dat Bide gedurende WO II was aangesteld bij Glaxo om te werken aan vitamines en penicilline en verantwoordelijk was voor patenten.[9]

[6] The Daily Collegian, 9 september 1976. [7] Voltallige Vergadering van de Trilaterale Commissie, 1980. [8] Sir Austin Bide: Industriëel, die Glaxo omvormde tot een wereldmacht, maar daarna met Thatcher in botsing kwam over British Leyland. The Independent, Zaterdag 24 mei 2008. [9] Sir Austin Bide: Na succes met Glaxo bleef hij in gebreke met een oplossing voor British Leyland. The Guardian, Donderdag 5 juni 2008.

Een andere goede vriend van Heath was Eric Roll, die later Baron Roll of Ipsden werd en lid van het Engelse House of Lords. Roll nam ook regelmatig aan Bilderberg vergaderingen deel en hij was lid van de machtige centrale commissie van die groep.[10]

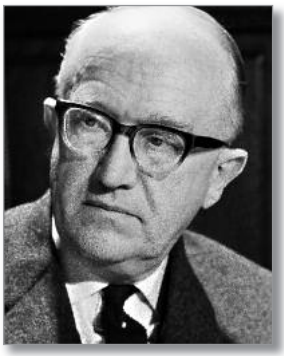

Ex-Nazi jurist walter Hallstein ontmoette Eerste Minister Howard Heath bij vele gelegenheden en werkte nauw met hem samen. Hallstein beloofde Heath hem terzijde te staan in het doordrukken van het Britse lidmaatschap van de EU Brussel.

Maar Bide en Roll waren niet de enige twijfelachtige medewerkers. Nadat de Franse President Charles de Gaulle de toetreding van Groot Brittannië tot de EU in de Zestiger jaren had geblokkeerd, nodigde Heath de ex Nazi Jurist Walter Hallstein, op dat moment President van de Europese Commissie, uit op Chequers, het landgoed van de Eerste Minister, om uit te pluizen waarom de aanvraag voor het lidmaatschap was mislukt[11]. Dit bezoek was een van vele die Hallstein op Chequers aflegde gedurende de tijd dat Heath eerste minister was. Achter de schermen, gedurende het decennium, dat ertoe leidde, dat Groot Brittannië in 1973 lid werd van de EU, ontmoetten Hallstein en Heath elkaar bij verschillende gelegenheden en werkten zij nauw samen.

Als erkenning van hun nauwe samenwerking schreef Hallstein zelfs een voorwoord in de Duitse uitgave van het boek van Andrew Roth uit 1973; 'Edward Heath – Ein Mann für Europa'.[12] Hieruit blijkt, dat Hallstein Heath gebruikte als barometer om het politieke klimaat te peilen voor officiële politieke vergaderingen en onderhandelingen over Engelands toetreding tot het EU blok. Hij beloofde Heath terzijde te staan om het lidmaatschap van Engeland door te drukken en het is helder dat Hallstein vastbesloten was dat het land zou toe-

[10] British House of Lords, Register of Lords' Interests. [11] Heath and the heathmen. Andrew Roth. Pub. Routledge & Kegan Paul, 1972. p.169.

[12] Edward Heath – Ein Mann für Europa. Andrew Roth, vertaald door Heinrich-Gottwald. Pub. Böhlau-Verlag, Keulen, 1973.

treden ongeacht welke tegenstand ook van het Britse volk. Het is opmerkelijk dat Hallstein de rol van Heath om Engeland in de armen van de EU te Brussel te drukken omschreef als: “Het succes van deze strijd was op het beslissende punt, zijn victorie”.

Heath verloor zijn macht aan de Labour Party van Howard Wilson wiens verkiezingsmanifest zich verplichtte het Britse volk een referendum toe te staan of Engeland lid zou blijven van de Europese Unie onder bepaalde voorwaarden of er helemaal uit te stappen.

In de verkiezingscampagne, die vooraf ging aan het referendum trad de zakenman en miljonair Alastair McAlpine, die later penningmeester werd van de conservatieve partij van Heath, ook op als penningmeester van de campagne voor “Ja” stemmers. In een gesprek met de krant Independent in juni 2005, gaf McAlpine toe, dat: “de banken en grote industriële bedrijven heel grote bedragen schonken aan de "Ja" campagne”.

De Independent beschreef ook hoe, volgens een organisator van de “Ja” campagne Carlonie de Courcey Ireland, de “Ja” kant daarnaast ook het voordeel had van giften van de Europese Commissie, die werden gebruikt om een reeks straalvliegtuigen van British Caledonian Airlines te charteren om ongeveer 1000 pro-Europese sprekers naar instructie bijeenkomsten van hooggeplaatste Eurocraten te vliegen. Nogal onthullend was, dat zij deze gelden omschreef “als een soort speciale gift van de Commissie”.[13]

Geconfronteerd met de referendum vraag: “Denkt u dat Groot Brittannië in de Europese Gemeenschap (Common Market) moet blijven?”, verzekerde de zware financiële ondersteuning door het bedrijfsleven en de Europese Commissie dat iets meer dan 67% van de stemmers voor stemden. Na de stemming gaf Heath toe, dat hij er “25 jaar aan gewerkt had”.[14]

Tot op de huidige dag is de stemming van 1975 het enige referendum, dat het Engelse volk kreeg met betrekking tot Europa.

[13] Hoe wij Europa binnengepraat werden. The Independent Zaterdag 4 juni 2005.
[14] Het Verenigd Koninkrijk omarmt Europa in een referendum. BBC News.

Zullen de Britten vechten om hun vrijheid en onafhankelijkheid te behouden?

Met de ondertekening van het Verdrag van Lissabon staat bijna alles dat Göring – als hoofd van de Duitse Luftwaffe in WO II – trachtte te bereiken voor het kartel op het punt werkelijkheid te worden. Als zodanig is het grote verlies van levens gedurende de twee Wereldoorlogen, voor niets geweest, tenzij het Britse volk bereid is om te vechten voor hun vrijheid en onafhankelijkheid.